

De dappere soldaat laat de kracht van verbeelding zien

MUZIEKTHEATER

DE DAPPERE SOLDAAT

Door Toneelschuur Producties/

Steef de Jong

Gezien 24/3, Stadsschouwburg Utrecht

Te zien 4t/m 9/4, Theater Bellevue

In de operette *De dappere soldaat* slaagt Steef de Jong er opnieuw in te charmeren met zijn wereld van karton en verbeeldingskracht, al is het inhoudelijk net wat mager.

Panelen van beschilderd karton klappen om en uit als een pop-up-boek, van een 19de-eeuwse woonkamer naar een pittoreske straat en weer terug. De universa die Steef de Jong creëert in het theater zijn bouwwerken van opzettelijke kneuterigheid en speelse verbeeldingskracht. Zo ook in *De dappere soldaat*, waarvoor hij samen met librettist Louis van Beek een operette van Oscar Strauss uit 1908 bewerkte.

Het is het einde van de 19de eeuw en in de verte woedt een oorlog tussen de Serven en de Bulgaren. De dreunen van kanonschoten trillen door de haard heen, terwijl drie vrouwen (gespeeld door Diewertje Dir,

Malou Gorter en Rop Verheijen) al zingend de tijd doden met borduren en brieven schrijven. Wachtend op de mannen die vechten aan het front.

Aanstekelijke zangpartijen

Het plotseling opduiken van een gedeserteerde soldaat (ook gespeeld door Verheijen), vormt het startpunt van een kluchtige reeks plotverwikkelingen. Wat lijkt te beginnen als een rollenspel om de verveling van het eindeloze wachten tegen te gaan, neemt steeds meer de realiteit over. Tot verwarring van de vrouwen zelf. En soms ook van de acteurs.

Zo speelt *De dappere soldaat* een metaspel met al die realiteitslagen, heerlijk uitgevoerd door de drie acteurs, die elk een eigen draai geven

Charmant is het allemaal wel. Het spelplezier spat ervanaf

aan hun rollen. Dir is liefvallig en loepzuiver als dochter Nadina, die valt voor de 'laffe' soldaat. Verheijen is vocaal de krachtigste. Gorter is geestig in haar kleine gebaren van gespeelde onmacht over al die personages en verwickelingen.

Met simpele en daardoor effectieve gebaren wisselen de acteurs tussen de verschillende personages. Een pijp in een mondhoek, een gekromde lichaamshouding. En dat alles in aanstekelijke zangpartijen.

Tikkeltje simplistisch

Zo nu en dan wordt er gereflecteerd op de oorlog die rond hen woedt. Op de vraag wat eigenlijk een held is en wat het waard is om voor te vechten. Erg diep gaat het inhoudelijk niet. Het blijft steken in aanzetten en conclusies die een tikkeltje simplistisch zijn en smoren in de luchtige toon en het hoge tempo.

Maar charmant is het allemaal wel. Het spelplezier spat ervanaf. En in een tijd waarin er qua decor ontzettend veel mogelijk is, laat *De dappere soldaat* weer eens zien hoeveel je kunt oproepen met weinig. Dat je een personage kunt scheppen door een gieter op je hoofd te zetten en een wereld met wat stukken karton.

Elise van Dam

